

Det samme gælder i og for sig det længe ventede regeringsgrundlag. Regeringen har nu brugt 10 måneder, ja, 10 måneder har regeringen blokeret for ethvert initiativ med henvisning til, at man ventede på det nye regeringsgrundlag, 10 måneder har man brugt til at formulere nogle ganske almindelige betragtninger. Ikke et ord om de kriminelle udlændinge, der for kort tid siden skulle isoleres på en øde ø. Ikke et ord om de alt for lange ventelister til sygehusbehandling. Ikke et ord om den alt for slappe retspolitik. Med andre ord ikke et suk om alt det, der beviseligt optager helt almindelige mennesker, der færdes dér, hvor statsministeren kun kommer som led i et gennemkoreograferet mediestunt.

Det er derude i det virkelige Danmark, vil jeg gerne sige til statsministeren, at vælgerne sukker efter bud på, hvordan man løser de reelle problemer: Et nødlidende sygehusvæsen, kriminelle udlændinge og skoler hærgnet af vold og forfald. Det er her, danskerne forventer svar fra landets statsminister. Og hvad fik de? Forblommede tunge-ud-af-vinduet-sætninger som: Vi skal møde udfordringerne med rank ryg. Vi skal bekæmpe magtesløsheden og holde fast i det stærke samfund, var, hvad de fik. Ærlig talt, det er for tyndt, statsminister, det er for nemt. Altså ingen konkrete bud på løsning af konkrete problemer i det danske velfærdssamfund.

Nej, i stedet bliver listen over forslag, der skal finansieres af regeringens magiske milliard, længere og længere. Milde gaver er regeringens eneste chance for at bevare magten. Men taburetkløen er blevet for tydelig. Lokkeriet og det gustne overlæg er gennemskuet.

Tag nu f.eks. varmhjælpen til pensionisterne – i sig selv et særdeles sympatisk forslag. Men er det ikke mageløst? Typisk socialdemokratisk. Først flår Ole Stavad ...

Formanden:
Skatteministeren!

Ulla Tørnæs (V):

Undskyld. Først flår skatteministeren danskerne alt det, der overhovedet formås – intet er for småt til skatteministeren – og dernæst uddeler man milde gaver i et inderligt håb om, at vælgerne vil huske det på valgdagen. Det er bare for tydeligt, at regeringen kun tænker på dens eget genvalg.

Taburetkløen er et elendigt udgangspunkt for at forvalte et moderne velfærdssamfund. Visio-

ner og forståelse for almindelige menneskers problemer havde været en mere passende drivkraft. Man kan ikke forvalte et moderne velfærdssamfund, når taburetkløen bliver udpræget. Når det er åbenlyst for enhver, at man ikke længere har noget projekt, men blot sidder med det ene formål at strække den søde tid blot lidt længere.

Et nyt regeringsgrundlag burde have afstukket nogle pejlemærker for, hvilken udvikling regeringen ønsker for fremtidens samfund.

Regeringen har et problem: Befolkningen tror den ikke, og regeringen ved det godt. Derfra kommer dybest set handlingslammelsen. Og den onde cirkel er en realitet. Af frygt for at støde vælgere fra sig sætter regeringen sig med hænderne i skødet, og samtidig eskalerer samfundets problemer. Det er næsten ikke til at bære.

Vi ved jo godt, at regeringens manglende vilje til forandring og udvikling af velfærdssamfundet skyldes regeringens utallige løftebrud, hvor pinsepakken og efterlønsgarantien stadig klæber til regeringens omdømme, men også løfterne om behandlingsgaranti og børnepasningsgaranti. Eller hvad med det rummelige arbejdsmarked, som stadig kun har givet mere arbejde til alle projekt- og kursusmagerne, men som reelt har medført en stigning i antallet af svage ledige?

Det var jo heller ikke uden grund, at mange trak på smilebåndet, da det for nylig kom frem, at statsministeren ønskede at udstede endnu en garanti. Denne gang var det folkepensionen. Jo, løftebruddene har ødelagt regeringens troværdighed, og de gør det selvsagt vanskeligt for regeringen at fremlægge nye og visionære ideer og tanker om, hvordan det danske samfund skal indrettes i det 21. århundrede. Hvordan skal vi tackle de nye udfordringer, som den nye økonomi giver? Her hører vi kun fine ord, her er ikke andet end varm luft og intet konkret indhold.

Venstre har i lighed med tidligere år fremsat oplæg til finanslov for år 2001. Under overskriften »Tid til forandring« er vi kommet med en række meget konkrete bud på løsninger af konkrete problemer i det danske samfund. Vi vil sætte nye mål for det danske velfærdssamfund i det 21. århundrede. Vi vil et bedre samfund, et samfund, hvor mennesket er frem for systemet.

Lad mig her kort redegøre for et par af Venstres forslag til et bedre samfund.